

gjennemføre dette Resultat, og at jeg ikke personlig skulde være nogen Hindring derfor, tror jeg dog i Virkeligheden ikke engang det ærede nye Medlem af Thinget kan tvivle om. Endnu fremkom der en for mig noget mærkelig Uttring, og det var, at efter det ærede Medlems Mening havde Regjeringen fremtaldt Konflikten ved — det var hans Ord — at søge at fremtvinge Bevillinger. Ja, dersom det er at fremkalde en Konflikt, naar man søger at forbedre et Finantslovsforslag ved at bringe Andet og Mere frem end det, som det er lykkedes ved de forudgaaende Behandlinger her i Thinget at faae vedtaget, saa har det ærede Medlem Ret, men saa har det ærede Medlem ikke Ret, naar han siger, og deri er jeg enig med ham — at Grundlovens Tanke er Overenskomst mellem de to Thing. Altsaa det, at høre ogsaa det andet Things Mening, er paa ingen Maade „at fremkalde en Konflikt ved at søge at fremtvinge Bevillinger“.

Ordføreren (Bergr): Den ærede Ordfører for Mindretallet her i Salen, det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 1ste Valgtreds (Thomsen), har vel i sin Fremstilling fremsat en Del Ting, som jeg finder meget urigtige, men da jeg ikke tror, at de ere af den Betydning, at de ville faae nogen Indflydelse paa Afstemningen eller paa de følgende Begivenheder, skal jeg ikke opholde Thinget i dette Dødblik med at komme nærmere ind derpaa. Det er nærmest min Bligt at henvende mig til den høitærede Conseilspræsident i Anledning af det Foredrag, hvormed han aabnede Debatten idag. Den meget ærede Minister omtalte Spørgsmaalet om vor Indbefommen i Fællesudvalget, nemlig Spørgsmaalet om de 9 af 15 eller 16 Punkter, vi vilde gaa ind paa. Det forekommer mig, at det generer baade Regjeringen og det ærede Flertal, at det staar uimodsagt, at vi have villet vise denne Willighed. Man kan selvfølgelig ikke undertjende, at ethvert af disse Punkter maa have Interesse og Betydning for de ærede andre Faktorer, naar de have været holdt igjennem alle disse Behandlinger imod os. Naar den høitagtede Minister siger, at de først kom frem, efter at Fællesudvalget havde siddet i 14 Dage, saa er dette ikke rigtig. I det første Møde i Fællesudvalget fremkom der en Antydning fra Mindretallets Side om, at man vilde indbefomme Flertallet paa saadanne Punkter, men ganske naturlig indtog Flertallet det Standpunkt, at lade saadanne Punkter falde, som de satte mindre Pris paa, for at kunne fastholde Hovedpunkterne, thi der var det ikke blot mere saglig nyttigt at vinde Seiren, men der laa egentlig ogsaa den politiske Seir, man søgte at vinde. Med Hensyn til Spørgsmaalet om den rigelige Finantslov glædede det mig, at den høitagtede Minister ingen Indsigelse har vovet imod, at den Finantslov, vi her byde, er rigeligere end

nogen tidligere, hvad Udgifterne angaar. Den er det i en meget betydelig Grad, naar vi tage § 27 med, der indeholder Bevillinger, som navnlig den ærede Conseilspræsident har lagt særlig Vægt paa angaaende Udviklingen af vore Samfundsmidler, og som derfor ikke i hans Dine kunne være ubetydelige. Der er bevilget mange Millioner mere paa denne Finantslov end paa nogen anden, men den er, selv om vi holde Spørgsmaalene paa § 27 ude, dog den rigeligste Finantslov. Imidlertid har den meget ærede Minister Ret i, at Finantsloven kan ikke alene bedømmes derefter, men den maa ogsaa bedømmes efter Statens Behov. En Finantslov maa jo bedømmes efter, om den derved giene Bevilling i de forskjellige Retninger tilfredsstiller Samfundets Lørd og opfylder den Opgave, man maa stille til Bevillingerne i det paagældende Ridsrum, Finantsaaret, og jeg tror, at den meget ærede Finantsminister og den ærede Regjering overhovedet vil blive Svær skyldig paa det Spørgsmaal, hvilke Interesser den Finantslov, Folkethinget har vedtaget, sætter til Side, hvilke Samfundsinteresser den ikke tilfredsstiller i saa fuldt Maal, som nogen anden Finantslov nogensinde har gjort. Vilde man tage en saa ren materiel Behandling af Finantsloven, at man blot tænkte: saa og saa mange Penge skal der bevilges, saa er det ganske rigtig, at man ikke kunde komme nogen Begne; men paa denne Maade forhandler Folkethinget ikke Finantsloven, det har aldrig gjort det og mindst af Alt er Finantsloven behandlet saaledes iaar. Jeg er altsaa enig med den ærede Finantsminister deri, at det ogsaa kommer an paa Statens Behov; men jeg maa gjøre den ærede Minister opmærksom paa, at man bliver Svaret skyldig paa, at denne Finantslov ikke i den Henseende ogsaa er tilfredsstillende. Naar den ærede Minister yttrede, at det var et Feilsyn, naar man vilde sige, at det var Regjeringens Opgave at forlange saa Meget som muligt og Repræsentationens at give saa Lidt som muligt, saa er jeg aldeles enig i, at det er et Feilsyn fra begge Sider, men det Feilsyn er der ikke Tale om, jeg har ikke givet den høitærede Conseilspræsident Anledning til at tale derom. Jeg tror ganske vist, at det ligger nærmest for Repræsentationen og da navnlig for denne Del af den at paafe en klog Sparommelighed, thi den staar nærmere ved og har mere Kjendskab til den Kilde, hvorfra Statsindtagterne skulle flyde, Statterne, men iøvrigt er der ikke givet den høitærede Minister nogensomhelst Anledning til at bruge dette Udtryk. Nu kommer jeg til det Spørgsmaal, hvem der er Skyld i Konflikten, der truer, som jeg hører. Det kunde jo blive godt endnu, naar man vilde være rimelig fra det ærede Mindretallets Side her i Thinget og det andet Thing vilde følge med i samme Aime-lighed, men det skal jeg lade staa hen. Vi høre